

Knihy: Návrat československého marnotratného syna 13.

Další čtení na pokračování knihy ThDr. Josefa Novotného, která obsahuje čtrnáct biblických úvah pro písmáky.

Knihy

Návrat československého marnotratného syna 13.

ThDr. Josef Novotný byl nesporně nejvzdělanějším, současně však i prakticky nejschopnějším pracovníkem československých baptistů v první polovině 20. století se schopnostmi vůdčími, organizačními a řečnickými. Při svých hlubokých vědomostech a znamenité kvalifikaci vědecké byl mužem upřímné, dětinské víry a vroucí zbožnosti, velkým idealistou, laskavým rádcem, kamarádem, přítelem.

Vedle kazatelské a učitelské činnosti byl bratr Józsa Novotný velice činný i literárně. Novinový článek k jeho osmdesátinám nás informuje o tom, že napsal na padesát knih. Jsou to drobné i rozsáhlejší práce, v nichž se dovídáme mnohé o počátcích baptismu u nás, obsahovaly povídky a příběhy pro nejmladší generaci a byla mezi nimi i potřebná literatura pro studenty.

Dnešní čtení na pokračování je další úvaha z jeho útlé knížky biblických úvah pro písmáky *Návrat československého marnotratného syna*, která vyšla v roce 1932 v Praze:

Vzkříšení a mrtví Lazarové.

JAN 12, 9.

Žeň mnohá! Byla to pravda před dvěma tisíci lety, kdy zakladatel křesťanství řekl: »Pole jest tento svět.« Na břehu Genezaretského jezera shromáždil kolem sebe dvanáct rybářů a získal je pro tento nedozírný program. — Hrstka lidí se nebojí a odvažuje se tento program uskutečnit. Za dva tisíce let tři z pěti dílů světa se hlásí ke křesťanství, zbývající dva zemědělají jsou křesťanskou misíí zachváceny a podléhají víc a více vlivu křesťanství.

A přec, uvážíme-li počet obyvatelstva na zemi, pak počet těch, kteří se hlásí ku křesťanství, není veliký. Přiložíme-li pak na veškeré křesťanstvo přísné měřítko protestantské, mnoho odpadne; podrobíme-li pak zbývající skupiny kritice, kterou naše církve objevila v Novém zákoně, shledáme, že Páně prohlášení »žeň mnohá« má dodnes svůj význam.

Tedy, stále je »žeň mnohá«. Důležitá otázka je, jak bychom se měli na tu žeň připravit, jakými vlastnostmi by měli vynikat ženci, s jakým poselstvím je poslat?

Obyčejně rádi tvrdíme, že naším poselstvím je Ježíš sám. S oblibou to vyjadřujeme biblickým veršem: »Žádného neviděli, než samého Ježíše.« Radíme svým kazatelům, aby Ježíš byl středem jejich poselství, aby nepatřili na lidi, nýbrž na něho, aby nezapomněli, že Ježíš je ústřední postavou křesťanství. Činíme tak z přirozené obavy, aby ti, které chceme získat, nehleděli

na chybní lidi. Bojíme se, že by naše poselství netáhlo, kdyby vyzvaní uviděli nedostatky těch, kteří se přiznávají ke křesťanství. I když tento způsob práce je pochopitelný, je možno na dlouho hlásat jakýsi dualismus, t. j. tvrdit, že zakladatel křesťanství je něčím jiným a jeho následovníci také něčím jiným? Tento způsob jinými slovy tvrdí, že vlastně byl na světě pouze jeden křesťan — t. j. Ježíš Kristus. Jest sice velký rozdíl mezi Tím, který se stal Spasitelem světa a mezi těmi, kteří potřebují tohoto spasení; mezi Tím, v jehož ústech nebyla nalezena lest a mezi těmi, kteří sedmkrát za den zhřeší — a přec nevystačíme na dlouho s poselstvím, které bude stále jen ukazovat na Spasitele, avšak na spasené se bude bát ukázat.

Zdá se, že tato metoda žně je tak stará jako křesťanství. To alespoň tvrdí právě náš text. Učedníci dobře dovedli využít velkého činu Ježíšova. Upozorňovali znovu a znovu zástup na moc svého Mistra a zvali k němu. Evangelista vypravuje: Zvěděl pak zástup veliký z Židů, že by tu byl. I přišli, ne pro Ježíše toliko, ale také aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkřísil z mrtvých. — Zástup nechtěl pouze Ježíše viděti, nýbrž i jeho vyznavače.

Bratři a sestry! Těch, kteří chtějí dnes vidět nejen Ježíše, nýbrž i Lazara, je víc než si myslíme. Chtějí vidět nejen zakladatele křesťanství, nýbrž i křesťany. Chtějí spatřit nejen křesťany, nýbrž i ty vzkříšené.

Nuže, co uvidí ti, kteří touží vidět moderní Lazary?

Uvidí velké věci. Ano, uvidí skutečně vzkříšené. Staré věci pominuly, ať nové všechno učiněno jest. Obrácení a znovuzrození nejsou pouhé nic neznamající obrazy o obrodě v Kristu. Každý sbor může se vykázat vzácnými příklady velkých převratů v životě svých přestoupných členů. Novým stvořením v Kristu jsou ti, kteří opustí svět i žádost jeho, aby následovali Ježíše. Je to přechod ze tmy v předivné světlo. Mrtví ve vinách a hříších jsou oživeni. Jsou to vzkříšení Lazarové. To jsou zázraky dvacátého století. To, co se stalo, za časů

Ježíšových, kdy z nestálé, písečné povahy Šimonovy se stane skála charakterní v Petrovi, opakuje se i dnes. Takové změny, jako proměnění podvodného celníka Matouše v horlivého apoštola, nebo náhlý převrat pronásledovatele Saule ve velikého apoštola Pavla, či podivuhodná přeměna mladého světáka Augustina ve světce — dějí se i dnes. Lehkomyslný světácký student Jiří Müller z Bristolu opouští cestu hříchu a stane se otcem sirotek a velkým náboženským vůdcem. Avšak nejen velikáni, nýbrž křesťanské sbory mohou ukázat na řady drobných vzkříšených Lazarů, kteří dříve tonuli ve vinách a hříších a dnes jsou šťastni ve svém Spasiteli. Kolik jednotlivců by mohlo vstát a dosvědčit, jak dříve utráceli svoji duši, zdraví tělesné i peníze, jak jejich rodiny hynuly a dnes, když byli se potkali na své životní cestě s Ježíšem Kristem, jejich duše prospívá, tělo netrpí, peněz používají k rozšíření království Božího a rodiny jsou šťastné. Kolik otců zanechalo hýření po opravdovém obrácení, kolik matek opustilo cestu marnivosti, kolik marnotratných synů a dcer vrátilo se z cesty křivé! Kolik nešťastníků bylo zpět vráceno životu! Je skutečnou pravdou to, co tvrdí Nový zákon, že každý, kdo má takovou naději v Něm, očisťuje se. Hrubé hříchy odpadly. Pochybí, ale ihned napraví. Kralický Nový zákon rozlišuje mezi činením hříchů a zhřešením. Chce říci, že znovuzrozený člověk nemůže hřích činit, t. j. lehkomylně zarmucovat Boha; avšak při největší opatrnosti zhřeší, pochybí, klopýtne. Vyznává a opouští hříchy své. Obrácený člověk jest podoben zdravé studnici, která může sice na okamžik být zakalena, když zlý člověk do ní vhodí kámen, ale její vnitřní síla brzy bláto zdolá a čistý pramen opět opanuje celou studnici. Pán Ježíš radí, aby nikdy slunce nezapadalo nad hněvivostí naší.

Jsou to hotové zázraky, jsou to skuteční vzkříšení Lazarové. A přec objeví na nás ti, kteří se přijdou podívat na vzkříšené Lazary, nedostatky a ty překáží. Nejsou to velké chyby, ale i ty drobné podobají se

malým muškám, které často ve velkých masách se usadí na svítilnách majáků v moři a zabrání, aby bylo světlo vidět kolem plujícími plavci a tak zaviní jejich zahynutí.

Bible tyto drobné nedostatky připodobňuje malým liškám, které ničí zahradu. Zajímavé je, že není třeba vybízet: nesmíte krást, lhát, zabíjet. To nikdo nedělá. Jsou to však drobné chyby, které přec jen zahradu království Božího ničí. Které jsou to ty nedostatky? Myslím tím na onu chorobu duše, na onen nedostatek charakteru, které se sice objevují v plné síle ve světě, které by se však neměly nikdy vpašovat do království Božího. Je to křehkost lidského srdce, které nedovede svého bližního nechat na pokoji, jsou to malicherní jednotlivci, kteří pořád chtějí mít na vrchu, přehlížíjí přednosti svých spolubratří, avšak vyhledávají jeho chyby, mají znamenitou paměť, když jde o to, zapamatovat si a stále připomínat nepatrný poklesek bratrův, kterým snad se nás před lety dotkl, tatáž paměť však neslouží, když má zjistit, že my jsme témuž bratru ublížili, trápí své nejbližší neustálým prohlašованиеm: »já to vždycky říkám«, »tohle jsem už dávno tvrdil«, »uvidíte, že na má slova dojde«. Je to v podstatě vlastně pýcha, domýšlivost, malá sebekritika, neznalost sama sebe. Jest to smutná potřeba v pravdě malých lidí, mělkých povah, povrchních charakterů, lidí, kteří nemají co dělat, kteří se potřebují jednou za čas vymluvit a volí si za obět svého bližního, kterého musí pomluvit, jeho pověst ničit, v jeho nepřítomnosti nelaskavě se o něm vyjadřovat, když se sám nemůže bránit. Jest příznačno pro naše zákonodárství i pro veřejné mínění, že odsoudíme toho, kdo nám otráví studni, avšak vyslechneme bez námitek toho, kdo otráví dobré jméno svého bližního.

Středověk se nám někdy zdá krutý, avšak není kruté postavení člověka bezbranného, jehož čest jest napadena a jenž se těžko může bránit? A věřte, že stačí malá štiplavá poznámka, aby dobré jméno, těžce vy-

dobyté bezúhonným životem, bylo rázem pokaleno. Poslyšte, jak pověstný středověk byl přísný naproti těmto drobným pokleskům!

V archivu města Písku stojí toto: »Roku 1639 jakýsi Václav Černý, když se jemu poctivá dcera Doroty Felčerová k stavu svatého manželství dobrovolně přislíbila, o ní nectně i hanebně mluvit se opovážil a jí se pochloubal. Jsa na radnici vyslýchán, dal za odpověď, že jináčeji mluvit nemůže. I byl hned opatřen vězením a usneseno, poněvadž řečem jeho lehkomyšlným víra dáti se nemůže, aby byl katem tázán. Byloť tenkrát ostouzení poctivé panny zločin hrdelný.«

Bratří a sestry! Neodstraníme rány když ji zakryjeme. Je třeba ji obnažit a léčit. Přiznejme si všichni, že tyhle malé lišky ničí všechny naše sbory všech našich církví. Naše sbory netrpí velkými chorobami — avšak stůňou drobnými dětskými nemocemi. Odstraňme ze sborů dětinskou hašteřivost, odsudme tvoření bojujících stran ve sborech, které volají »já jsem Pavlův, já Apollův« a propadají hříšné zaujatosti jedna proti druhé!

Ptáte se, proč nedokážeme více? Zde je odpověď. Malé lišky ničí zahradu království Božího. Co bychom dokázali na světě, ve svém národě, kdybychom měli dosti mravní odvahy odhodit to, co nectí rytíře Kristova! Dnes je den, kdy máme přehlížet svoji dosavadní činnost a činit plány do budoucna. Kéž bychom měli dosti odhodlání k tomuto kroku!

Bratří kazatelé, nechtěli byste zbavit své sbory této choroby? Máte-li nejlepší úmysl, touhu i vůli, pak ruku na srdce a číňme nejprve my sami pokání! Nevěříme, že jsme zvláštním stavem, pro který by platila zvláštní ustanovení. Jsme bratří z bratří. A není se zač stydět, když i kazatel činí pokání, vždyť i on je všem bídám lidským podroben, jako jeho členové. Slovo Boží na jednom místě nepřímou přirovnává náboženského vůdce k masti apotékářské. Ano, kazatel jest vzácná mast,

když se vydaří. A nutno doznat, že Pán Bůh si vyvolil mnoho vzácných služebníků. Je nutno uznat a Pánu Bohu děkovat za zbožné, horlivé, vzdělané, nadané kazatele. Avšak Slovo Boží mluví o drobných nedostacích a přirovnává je k mouchám. Jako moucha v masti apotékářské jest nepříjemná a pokazí vše, tak drobný nedostatek kazatele. Bratři kazatelé! Můžeme před Bohem říci, že jsme vždy prosti malichernosti, hašteřivosti, žárlení na spolubratra kazatele, že nikdy netrpíme závistí? Co bychom dokázali, kdybychom byli prosti těchto nepěkných vlastností! Celý československý národ by dávno byl u nohou Ježíšových! Musíme sami začít pokáním!

Bratře, sestro! Nedivte se, že svět chce vidět nejen Pána Ježíše, nýbrž i vzkříšené Lazary. Co uvidí, když zajde do vašich rodin, do sborů, co by uviděli, kdyby nahlédli do tvého srdce? Spurgeon praví humorně, že kdyby každý měl na prsou skutečné okno, kterým by bylo vidět do jeho srdce, že by nesmírně zkvetl průmysl záclonářský. Jeden Ind kdysi pravil, že křesťanství je lepší, než křesťané; kdyby prý byli křesťané tak dobří jako jejich křesťanství, dávno prý by byl celý svět Pána Ježíše.

Naše křesťanství č a s t o páchne dosud hrobem. Nejsme úplně z hrobu ven, z hrobu hříchů. Nedivte se, že budou žádat ti, kterým budete hlásat Krista, abyste jim ukázali vzkříšené Lazary. Kolik Lazarů je dosud v hrobě! Kolik jich hyne ve vinách a hříších, kolik na polo vzkříšených, kolik Agripů, kolik téměř křesťanů!

Co tedy budeme činiti, zjistíme-li, že mnohý z nás není úplně vzkříšený? Jedinec, rodina, sbor? Ty bratře, ty sestro, ty bratře kazateli, tvůj sbor? Je nutno, abychom se obrátili na Toho, který měl moc zvolati: »Lazare, pojd' ven!« Popros, aby Pán života i smrti zavolal i na tebe: »Lazare, pojd' ven!« Ven z hrobů, bratři! Ven z hrobařského křesťanství! Ven z přítmi nekřesťanského jednání! Ven z hrobu hříchů! Ven ze smrti

a vzhůru do života! On nás může očistiti a dokonale spasiti. Jen o to prosme!

Žeň mnohá! Mnoho práce. Lazarové, do práce! Avšak pozor! Je nutno, abychom zanechali v hrobě vše, co patří do hrobu. Jako Lazar zanechal v hrobě látku, kterou byl ovinut, zanechme všeho, co by nám v práci překáželo, co by jakkoli připomínalo hrob. Budou-li naše rodiny a sbory společností vzkříšených Lazarů, je vyhráno.

Naše Jednota je číselně malá. Nevelká, nepočetná, ne mnozí urození, ne mnozí vzácní; málo stříbra, ještě méně zlata — budeme-li však vzkříšenými Lazary, budeme požehnáním.

Bojíte se velké žně? Že na to nestačíte? Před dvěma tisíci lety vzkřísil Pán Ježíš u jezera Genezaretského dvanáct mužů, kteří se stali vzkříšenými Lazary a zvítězili nad světem.

Pokračování příště

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)